

Ἦρθε μιὰ Ξένη στὰ μέρη μας· καὶ μᾶς χάρισε
τὸ φεγγάρι πού γυρνόφερνε χρόνια τὶς πόρτες καὶ
τὶς στέγες μας.

Ἔδωσε τὸν ἦχο στ' αὐτιά μας· κι ἀκούσαμε
τὰ σκυλιὰ ν' ἀλυχοῦν καὶ νὰ τεντώνουνε τὸ σκο-
τάδι τῆς νύχτας ὡς τὴν ἄκρη τῆς γῆς· τοὺς ἀνέ-
μους νὰ δέρονται μὲ τὸ δάσος· τὰ κύματα νὰ γε-
λοῦνε ξεκαρδισμένα καὶ νὰ κυλιοῦνται στοὺς βρά-
χους σὰν ἐρωτευμένα κορίτσια.

Γλύκανε ἡ φτώχεια μας ἀπ' τὸν πλοῦτο τῆς
Λίμνης μας. Βούταγε τὰ δάχτυλά της στὸ βυθὸ
γελώντας κι ἔβγαζε χουφτες τ' ἀσήμια καὶ τ'
ἄστρα.

Γίνανε οἱ ψαρόβαρκές μας γαλέρες καὶ τὴν
ἀκολογήσανε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Καὶ τὰ
μονόξυλά μας τὰ κινούσανε στὴ Λίμνη μελαψοὶ
θεοὶ μὲ τρίαινες.

Σάν ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσει, ἀλαφρώσαμε. Τυλιχτήκαμε μιὰ νύχτα παλιά, φασμένη μὲ σκέτο σκοτάδι καὶ κοιμηθήκαμε. Εἴμαστε ἀπλοὶ ἄνθρωποι.

Μὰ τ' ἄλλο πρωί, μὲ τὴν καινούργια μέρα, σάν κινήσαμε, βρήκαμε στὴν πόρτα μας ὄλο τὸν πλοῦτο καὶ τὰ λάφουρα πού 'χε μαζέψει ἀπὸ τὶς στέγες, τὶς θάλασσες, τὴ Λίμνη μας, τυλιγμένα στὴ μαντήλα τῆς μοναξιάς. Θά 'ταν δική της. Ἦ μὴν ἦταν κι αὐτὴ δική μας, σάν τὸ φεγγάρι καὶ τὶς σχεδιές, καὶ δὲν τὸ ξέραμε;